

[Finansministeren.]

lade- og sukkervarer og af afgiften af cigarer og cigarillos drøftet spørgsmålet om mulighederne for at yde en sådan godtgørelse, og man har fra ministeriet modtaget en redegørelse herom. Der stilles intet ændringsforslag i så henseende.“

Denne sidste sætning må jo betyde, at der ikke har været nogen politisk mulighed for ændring på dette punkt, og jeg må skønne, at situationen er den samme i dag.

Jeg vil også gerne fremhæve et par af de saglige betragtninger, som gør, at spørgsmålet er betydelig vanskeligere, end man undertiden synes at mene. For det første ville det jo medføre en i forhold til beløbet overordentlig omfattende administration. Det ville nemlig forudsætte, at man kendte samtlige detailhandlers omsætning af afgiftspligtige varer, så at man kunne regne ud, hvad afgiften på alle de pågældende varer ville være, og så beregne 2 pct. af det. Nu lægges jo afgiften for en hel del af de afgiftspligtige varers vedkommende på i fabrikken eller i engrosomsætningen, således at man slet ikke har noget med detailhandlerne at gøre. Hvis man nu skulle refundere 2 pct. af afgiften til detailhandlerne, så måtte man føre et udførligt regnskab for hver detailhandler, og det ville være en meget omfattende administration, stort set svarende til den, man måtte have ved gennemførelsen af en almindelig omsætningsafgift. Men mens det i det tilfælde ville dreje sig om et beløb ind i statskassen på flere hundrede millioner kroner, så det kunne være rimeligt med en stor administration, ville det ligge helt anderledes, når det kun drejer sig om at refundere et mindre beløb. Det var den rent praktiske betragtning, jeg ville anføre.

Hertil kommer en principiel, nemlig den, at ved fastsættelsen af de avancer, som detailhandelen kan få efter prisloven, er der utvivlsomt taget hensyn til de afgifter, der indgår i varepriserne. Afgifterne er jo i flere tilfælde over halvdelen af varens udsalgspris, og når disse afgifter er taget i betragtning ved fastsættelse af avancerne, vil det i virkeligheden sige, at der også er avance på afgiften. Man må med andre ord fra priskontrolmyndighedernes side derved have taget hensyn til, hvad det måtte skønnes rimeligt at de pågældende tjente på at omsætte de prisbeskattede varer. Det ville i virkeligheden være at gribe ind i dette system, hvis man nu gav detailhandlerne et fradrag. Dette måtte utvivlsomt prismyn-

dighederne så tage hensyn til ved den fremtidige fastsættelse af avancerne.

Det ærede medlem hr. Verner Larsen talte om finansministeriets fremgangsmåde ved krav om tilbagebetaling af lån til sømænds pårørende under krigen. I den anledning skal jeg blot bemærke, at dette spørgsmål tidligere er blevet besvaret af min forgænger i det høje ting den 25. oktober i fjor. Det står i rigsdagstidende sp. 484—86. Jeg kan for mit vedkommende ganske henholde mig til det, der dengang blev sagt.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen har besvaret sig over, at der ikke er givet afgiftsfrihed for det papir, der anvendes til trykning af historiske årbøger o. lign. Jeg skylder at tilføje, at det ærede medlem i sin tale udtrykkeligt understregede, at den fremgangsmåde, man anvender, er i overensstemmelse med loven, men han fandt det uheldigt, at loven var formuleret således.

Jeg erkender, at dette kan diskuteres. Ved den pågældende lov af 19. november i fjor blev der bevilget afgiftsfrihed, som det hed, for papir til trykning af den periodiske presse med fagligt, herunder videnskabeligt, politisk og kulturelt stof. Årbøger kan altså ikke henføres under begrebet den periodiske presse, og det kommer af, at man i den lovgivning, man har haft om disse forhold i en årrække, har lagt presselovens definition af den periodiske presse til grund, og hertil kræves, at de pågældende skrifter skal udkomme mindst to gange om året, hvad årbøger jo ikke gør. Men jeg erkender i og for sig, at spørgsmålet kunne være en overvejelse værd, og man kan tale om det, når loven til sin tid kommer til revision, forlængelse, eller hvad det nu bliver.

Det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow omtalte en bestemmelse i tjenestemandslovens § 19. Den pågældende bestemmelse går ud på, at de regler, der findes i tjenestemandslovens §§ 17 og 18 om disciplinær forfølgning og straf, ikke gælder for militære tjenestemænd under forsvaret, og det ærede medlem anførte, at denne undtagelsesbestemmelse medfører en særbehandling af borgere, som må forekomme uretfærdig. Det ærede medlem henviste til, at da vi behandlede den nye militære normeringslov i sommer, var der forhandling i gang om spørgsmålet, og der blev givet udtryk for, at den omhandlede undtagelsesbestemmelse næppe mere var tidssvarende, men når man alligevel oprettholdt den, skete det under forudsætning af,